

VÖRÖS ISTVÁN

XII. Zsoltár

DÁVID ÁTKAI

*1 Vágja ki az Úr mind
a bízelkedő ajkakat,
a nyelvet, amely nagyokat mond.*
*2 Varrja össze az Úr
a hazugságfaló ajkakat,
az ármánykodó nyelvét
szögezze szájpaddlásához.*
*3 Sorvassza el az Úr a gyengéket
fenyegetők izmait, lötyögjön
üresen a bőriük.*
*4 Lássá meg igazán
önmagát, aki még sose
látta a világot önmagától.*
*5 A dobányosok füstjét
vezesse a Pokolba
az Úr egy rendelete.*
*6 A Paradicsomban ne
lehessen csak pipázni.*
*7 Az angyalok nikotintól
sárga szárnya legyintse meg
a nagyképűeket, a hamisan és
jogosan kérkedőket,
de ők ne érezzenek mást,
csak subintást a koponyájuk belsejében.*
*8 Aki megbotránkoztat egy
gyereket, vássák le a csontjáról a húst
büntető gépek, mint egy konzervgyárban.*
*9 Jaj az igazságosoknak és
az igazságosztóknak!*
*10 Jaj a magabiztosaknak és
a parancsfogyasztóknak!*
*11 Űrhajó repítse a semmibe,
azokat, akik a tömegbe lőnek
vagy a tömegbe hazudnak!*

XIII. Zsoltár

1 Uram, meddig felejtkezel el rólam
végképp? – kérdi a Zsoltár. – Meddig
rejtéd el orcádat tőlem? – kérdi a Zsoltár.
2 Meddig, meddig végképp? – kérdem a Zsoltárt.
3 Meddig hatalmaskodik az én
ellenségem rajtam? – kérdi a Zsoltár.
4 Uram, arra ugye gondolnom
se kell, hogy nem feledékenységből
történik ez? Hanem Te akarod.
5 Mert ha igen, mert ha Te akarod,
akkor mit kell gondoljak Rólad
és magamról? Mirőlunk? – kérdem a Zsoltárt.
6 Te és én, ugye, Uram? Azt szeretném,
ha csak én lennék Neked, féltékenyen
kiutálom híveidet a templomból.
A pap már odajön és rendreutasít.
7 Uram, fordulj vissza a megváltás
útján, ha nekem nem jut kitüntetett
szerep benne. Nem engem akarsz
megváltani? – kérdem a Zsoltárt.
8 Hagyd az ellenségeimet, szabadíts
meg a barátaimtól, a jótevőktől!
9 Legyél gonosz a kedvemért, bármi,
csak legyél már! Hiszen a siker, ami néha
felénk fordul, nem a te orcád.
Hiszen, a kudarc, ami néha felénk
fordul, nem a te orcád. Hiszen a közönyösség,
ami mindenhol felénk fordul,
nem lehet a te grimaszoló álarcod se.

XIV. Zsoltár

1 Azt mondja a balgatag
az ő szívében: Nincs Isten.
– mondja a Zsoltár.
2 Azt mondja az okos
az ő szívében: Nincs Isten.
3 Azt mondja a balgatag
az ő szájával: Van Isten.
4 Azt mondja az okos

az ő szájával: Nem tudom.
– mondja az Isten.
5 Az Úr letekint a mennyből,
hogy meglássa, van-e értelmes
Istenkereső?
6 A gonosztevők megeszik
a népet, mintha lecsót
ennének, és kenyeret
mártogatnának bele.
7 Végtelen az Istenkeresők
száma, vagy alig valamivel kevesebb,
mindenesetre több, mint
az embereké.
8 Egy kenguru fél kezét
zsebre téve végigtekint
a kietlen déli pusztán
és a reménytelenségben
megleli az Istent.
9 Vajha eljönne a kegyelem,
hogyszabadítsa a népeket
egymás rabságából, a lehetőség,
hogya állatokat az emberek
elnyomatásától, a mód, hogy
a gépeket a fizika uralma alól.
A csoda, hogy a lelkeket
a túlvilágvágy alól kiváltsa.

XV. Zsoltár

A SIKERES ÉLETRŐL

1 Uram, kicsoda tartózkodhat
sátorodban?
2 Hány sátrat átkutattam,
és hiába. Nem volt semmi értékes,
semmi fontos. Talán nem
így kellett volna keresni Téged.
3 Mért mulasztottam el szerencsés
lenni, mért mulasztottam el
sikeres lenni?
4 Te nem a fától, te az üres
sátortól nem látod az
erdőt. – szólta a Zsoltár.

5 Uram, kicsoda lakozbatik
szent hegyeden?

6 A hitben kempingezők,
a hitben kirándulók
közé akarsz kerülni? –
kérdi a Zsoltár. –

7 Mért nem a hitben
pincérkedők, a hitben
bányászkodók, a hitben
utcát lakók közé?

8 Nem az a baj, hogy
az Úr már nem sátorban
lakik, hanem hogy
a lakhelyén se találja
az, aki akar tőle valamit.

9 Te azt hiszed, hogy a
sikeresek, ünnepeltek,
életben napozók
az Úr kegyeltjei? –
kérdi a Zsoltár.

10 Te az hiszed, inkább
a lúzerek, az ünneptelenek,
az életben fagyoskodók? –
kérdeszek vissza.

11 Mért torpansz meg
pont a bejáratnál? –
mondja valaki. –
Elállod az utat.

